

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola VI

Lavice, postavené vedle sebe, lemovaly obvod jídelny. Za ní Stoly se táhly rovnoběžně v řadách mohutných sloupů s opěrnými pilíři a žebry, které se rozpínaly proti vysokému klenutému stropu jako bezbožné drápy. Uprostřed síně stála řada mohutných železných kotlů, jejichž pekelné uhlíky odháněly věčný chlad. V síni zůstala hrstka mnichů, kteří dojedli jídlo, a šeptali si nejnovější zvěsti o každodenních střetech mezi místními mnichy, panoši a nevítanými vojáky, kteří zdánlivě hlídali každé dveře a roh opatství. Ivan zvedl ze stolu misku rybího guláše a chleba, opustil řídké shromáždění a vyšel z refektáře, když ho zadýchaný mnich Odino málem přejel.

„Odino! Málem jsem to upustil,“ vynadal mu Ivan. „Kde jsi byl?!“ Odino sledoval Ivanův kritický pohled dolů k jeho rukávu, ušpiněnému od pocákaného rybího guláše. Odino zalapal po dechu. „Odpusť mi, Ivane. Musíme si promluvit. Hned.“ Odino ho zavedl k vnějšímu rohu budovy.

„O?“

„Nový kardinál má v úmyslu otevřít Brávní kámen!“ zašeptal Odino. Ivan se nevěřičně opřel a přimhouřil oči. „Mluvím pravdu.“

„Dáš si víno o trochu dřív?“

„Musíš mi věřit.“

„Odino, opatství brzy opustíme. Nepotřebuji pobízení.“

„Ivane! Nejsem opilý a ani tě nepobízím. Zaslechl jsem to – dokonce i jeho vlastní slova.“

Ivan jeho protesty odmítl. „Výborně. Teď bych snad měl Lazarovi přinést zbytek jídla.“

Ivan se chystal odejít, ale Odino ho pevně chytil za paži.

„Ivane!“

„Odino?“

„Tito vojáci nejsou papežská garda. Nejsou ani z Avignonu! Kapitán Bourne je z Královské gardy – rozkazy přijímá od Jeho Veličenstva, krále Filipa. Říkám vám – zaslechl jsem je mluvit!“

Ivan si sáhl na rukáv. „Prosím, pusťte mi paži.“ Odino souhlasil. „A teď se podělte o to, co jste slyšel,“ řekl Ivan a třel si paži.

„Byl jsem pod oknem lázní. Uvnitř jsem slyšel opata Massona a kapitána.“ hádali se – o zbývajících zásobách pro kapitánovy muže. Kapitán pohrozil, že opustí opatství, když mu opat slíbil, že brzy otevře Vstupní kámen. Kapitán mu povolil tři dny. Opat souhlasil.“

„Cože?! Děláš si legraci?“ zeptal se Ivan se zmačkaným výrazem v obličeji. „Přišli k—“

Odino potřásl Ivanovým ramenem a požadoval maximální pozornost. „A to není všechno! Clodius Greville a Grate mu budou pomáhat. A víš, oni to vědí – metodu odstranění vrcholného kamene oltáře. Od té doby se dohodli, že dají instrukce kardinálovi, Ivane!“

„Proč by s tím měli souhlasit? To nedává smysl.“

„Ale Clodioví to dobře slouží, protože se dvořil kardinálovi o naše vyšší pozice výměnou za jejich pomoc. A kardinál souhlasil, že se Clodius a Greville stanou novými dozorci katakomb, pokud kardinál uspěje.“

„Ale k čemu je kardinálovi otevírání Brány? Co dobrého z toho může vzejít –“

„Aby ho použil jako zbraň proti Angličanům. Z toho, co jsem slyšel, se zdá, že z něj hodlá vyvolat duchy – poslat je proti mužům krále Edwarda v Crecy. Chápu to.“

Dokonce i Jeho Veličenstvo král Filip se toho účastní, a přesto mám podezření, že Jeho Svatost o tom nic neví. Je to noční můra – všechno – zdá se to tak neskutečné!“

Ivan se zamyslel. „Vskutku ano. To vysvětluje, proč nikdo z nás nesmí opustit brány opatství – a proč je tu tolik vojáků.“

„A stráže zabavující poštu,“ dodal Odino.

Ivan si promnul tvář. „Panebože, tohle je vážné; hrozné.“

„A co Lazar? Bude se muset hlásit Clodiovi. Vzpomeň si na něj u Miguala – toho kápě?“

Ivan si vzpomněl na to, jak před šesti lety Clodius požadoval, aby si Migual před ostatními panoši sundal kapuci. Ačkoli opat Vonig vždy dovoloval znetvořeným chlapcům nosit kapuce, aby si chránili svou důstojnost, Clodius se této záležitosti ujal sám. Když se to Ivan dozvěděl, rozzuřil se; a kdyby nebyl Odino přítomen a nezastavil ho, udeřil by Clodia. Ivan Clodia varoval, aby se nedotýkal kapucí, které ušil pro Miguala, Thatea a zejména Lazara – hořké pocity přetrvávaly.

„Pokud kardinál otevře Vrátnou, nebudou žádné katakomby k dohledu – ani opatství,“ přemítal Ivan nahlas. „Musím odsud dostat Lazara – možná už zítra večer. Půjdeš s námi?“

„Ano, ale jak můžeme cestovat?“

„Je pořád vedle stájí prázdný vůz se zásobami?“

„Kapitán hlídá stáje – od Festoneauovy smrti. Nemůžeme se k vozu přiblížit. A možná budeme mít štěstí, když utečeme s jediným ořem – aniž by nás někdo pronásledoval.“

Ivan zíral do areálu. „Zdá se, že nemáme jinou možnost, než odejít pěšky.“

„Nejbližší vesnice je Murat, a je to víc než na vzdálenost pěšky. Slunce nad Lazarem vyjde dřív než my...“

„Pamatuješ si na jeskyni, kterou nám před pár lety ukázal bratr Mikuláš – říká jí Horská ústa?“

„Ano, je hluboká a temná!“

Ivan pohlédl na oblohu. „Takže Horská ústa. Je to přesně na západ odtud. Hvězdy nám můžou svítit na cestu a měsíc by nám měl svítit na cestu. Připravím Lazara.

Zkus, co najdeš v kuchyních – pro nás tři. A přines dost – i jen...“

Trojčlenná armáda cestuje po bříše. Pospěšte si, než vojáci obslouží a nic už nezbude.“

"Ano."

„A tři vodní měchy, ty velké. Všechny odnes do katakomb. Dávej pozor, ať tě nikdo s těmi zásobami nevidí. Schovej je. A Odino – nikomu ani slovo – kvůli Lazarovi. Nikdo se to nesmí dozvědět. Chápu, co pro tebe znamená Mikuláš.“

„Neboj se. Já vím.“

„A pokud tě zadržít, musíme odejít sami. Lazara musíme odvést od...“

okamžitě tady.“

„Jistě. A zásoby donesu do Horských úst zítra, nebo brzy poté.“

Odrhli se, Ivan pochodoval směrem ke katakombám a Odino se plížil ke kuchyním refektáře. Teprve tehdy se zpoza rohu refektáře vytratil bratr Greville . Střelil korálkovými očima na oba strany a pak se rozběhl do opatovy kanceláře.

Ivan spěšně vykročil chodbou katakomb s malou miskou a zabočil do místnosti. Lazar stál zády k Ivanovi u stolu, balil novou pochodeň a pokládal ji ve velké hromadě již připravených pochodní.

„Mám je skoro všechny, mnichu. Potřebuji další látku na dokončení,“ prohlásil Lazarus. Otočil se a postavil se Ivanovi. Na misku s dušeným masem dopadly dvě prázdné oční dírky.

„Nech toho. Pojď se najíst,“ řekl Ivan. Otočil se a odešel s miskou. Lazar ho následoval. Pokračovali hlouběji do katakomb, pryč od Lazarova pokoje, kde Lazar obvykle jedl svůj guláš.

„Pane mnichu, kam jdeme?“

„Pojď, synu. Musíme si promluvit o samotě.“ Lazarus ho následoval a klikatil se tunely. Ivan se zastavil u dveří Bastonovy krypty, hrobky vykopané a pokřtěné po biskupovi Claireovi Bastonovi, bývalém opatovi z Gardiens před třemi stoletími. S lupnutím a otočením Ivan otevřel dveře a on a Lazar vešli dovnitř.

Ivan dal Lazarovi misku a zapálil v kryptě svíčky. Ve východní a jižní stěně leželo v šedesátimetrových drážkách podélně sedm vysokých mumií. U hladké západní stěny visel jednoduchý dřevěný kříž. Uprostřed místnosti stál meditační stůl z hrubého dřeva a vedle dveří úzký stolek na svíčky. Lazar postavil misku na stůl a posadil se na stoličku.

Ivan přistoupil a posadil se na stoličku naproti němu.

„Ryby a chléb. Ano, většinou chléb, ale jíst musíte. V refektáři toho zbylo málo.“

„Ano, mnichu,“ bručel Lazarus a stěžoval si pro sebe. Ztratil odporu k chlebu, starému pokrmu opatství, který měl spíše nafouknout žaludek než uhasit chuť na jídlo. Maso mu bylo mnohem chutnější – zejména ryby. A při častých příležitostech, když kus Chléb v jeho noční misce s večeří se tyčil do výšky a v duchu si pomyslel, že „panoš nežije jen chlebem“, a dodal tak neuctivý zvrát ke sloům Písma, která znal nazpaměť.

„Teď mi můžeš říkat otče, Lazare.“ Lazar vzhlédl a našel Ivanův

úsměv. Když byl Ivan v soukromí, vždycky dovolil Lazarovi, aby ho oslovoval otče.

„Ano, otče,“ souhlasil a pustil se do ryby.

„Zítرا večer opustíme opatství, synu.“

Lazar ztuhl. V Lazarovi explodovalo vzrušení a pátral po otcově tváři, aby si ověřil, co slyšel.

„A ano. Bratr Odino jde s námi.“

Lazar vyskočil, obešel stůl a rozpažil ručičky kolem širokého a statného mnicha.

Ivan ho objal a s úsměvem ho poplácal. „Jez teď. Máme málo času.“ Ivan ho přemluvil zpátky k misce. S novou vervou Lazar zhltnul své jídlo.

„Rybí kosti neodpouštěj, Lazare,“ kázal Ivan.

„Ano, otče.“ Lazarus zpomalil a opatrně jedl, snažil se potlačit radostný vír emocí, který se v něm vzedmul, ale bezvýsledně.

„Chci, abys po jídle přinesl vodu ze studny. Svlékni si róby a kapuce.“
potřebuji umýt.“

Pak jeho myšlenky přerušilo jakési zmatení, jako by závan studeného vzduchu.

Lazarus stočil pohled ke dveřím – k původu duševního chladu.

„Měly by být suché, když my – co to je?“ zeptal se Ivan tlumeným a vzdáleným hlasem .

Lazar to cítil – něco za dveřmi, něco zcela nového, a přesto instinktivně povědomé. Pohltil ho trans, který smyl všechno kromě zraku, sluchu a čichu.

„Někdo jde?“ zašeptal Ivan. Lazarovy podezření se potvrdilo. Slyšel bouchnutí dveří praskání a lupnutí, jako by se o něj něco docela velkého stále těžceji opíralo. Ivan došel ke dveřím a zabořil se do nich ramenem. Dveře se odmítaly otevřít.

„Kdo je za dveřmi, Lazare?“ zašeptal Ivan.

„Dveře se samy od sebe zatlačí.“

„Ne, Lazare. Používej uši. Kolik jich je venku?“

„Nebyly slyšet žádné kroky, žádné šepot oděvů. A neslyším ani dech – nikdo tam venku není,“ promluvil Lazar. Ivan si odfrkl.

„Otče, musím se k něčemu přiznat,“ zašeptal Lazar.

„Co je to?“

„Onehdy večer, když Kámen brány křičel –“ Lazar sklopil zrak.

„Pryč s tím, Lazare.“

„Já, no – v duchu – jsem slyšela Bránový kámen. Tvrdil, že je to moje Matka – že mě přijde navštívit.“

„Mluvil jsi s—?!“

„Odpustte mi, mnichu. Já jen...“

„Matko Boží! Lazare, vystavil jsi nás oba velkému nebezpečí.“ Ivan si promnul obličej a zběsile přecházel po místnosti.

„Neshromáždil jsem se – a vy jste mi zakázal mluvit –“

„Už o tom nemluv. Vyčisti si hlavu. Teď odcházíme.“

„Ano, mnichu.“

Ticho prolomilo bzučení podobné bzučení kobylek. Otec i syn se rozhlédli po místnosti. Pronikavé kvílení se stupňovalo na hlasitost deseti kobylek – pak stovky. Stále hlasitější a hlasitější. Lazar se posadil, zakryl si dlaněmi uši a sklonil hlavu ke stolu. Ivanovy rozšířené oči těkaly po místnosti. Na západní stěně, pod dřevěným křížem, kameny se začaly vyboulit jako břicho ženy s obtížemi v těhotenství. Kříž zarachotil na podlaze. Bloky se uvolnily ze zdi, shromáždily se a shlukly do anatomický tvar. Aberace poté nabyla tvaru změněné podoby nahé ženy s rozevlátými rudými vlasy a zcela černýma očima. Úvod podobný kobylce odletěl a žena vystoupila se stejným ohavným úšklebkem, který proměnil mnicha Festoneaua v bezvýslednou mumii.

Lazar si odkryl uši a zvedl hlavu. Před ním stála Matka Lucifael – cítil, jak mu říkají pravdu. Lazar se přistihl, jak se dívá na karmínové kruhy jejích prsou. A ty na něj zírají jako rozšířené a zděšené oči.

„Uhni, Lazare!“ přikázal Ivan. Lazar znovu sklonil hlavu na stůl .

” „A teď vážně, knězi. Jsem tak ošklivá? Nepotěšila jsem tě, drahý?“ zeptala se hlasem mnoha žen.

„Zůstáváme. Ne tady.“

„Neřekl jsi Eljovi o jeho matce?“

„Nemáš k němu žádnou úctu? Je to jen kluk. Ve jménu boha, ženo, jdi pryč.“

„Musíš mě takhle vítat? Podívej se, co jsem ti dal?“ Pohlédli na Lazara a pak zase na něj.

„Patří Bohu.“

Usmála se, sklonila se a rozevřela náruč. „Nyní, teď. Pojď ke své Matce, Lazare. Volal jsi mě a tady jsem, pro tebe. Obejmi svou Matku, synu.“

Lazar zvedl hlavu a znovu nahmatl její ňadra, volně visela a byla plná. Dvojčata se pod ní ladně pohupovala.

„Lazare!“ napomenul ho Ivan.

Lazar sklonil hlavu a promluvil k misce s jídlem: „Vstupuje do mé mysli, mnichu. Cítím...“

Ona – ona nedýchá – nežije .“

„Prosím vás, přestaňte,“ naléhal Ivan.

Lazar zavrtěl hlavou a znovu se obrátil k misce: „Proč to děláš?“

„Nechte ho být! Je to jen kluk!“ zařval Ivan.

Lucifael vstal a ohradil se Ivanem: „Nic si nerozkážeš , bestie. Drž jazyk za zuby, ať ti navždycky nevylíže oči.“

Ivan se postavil před Lazara a odplivl si: „A ty nic nepřikazuješ bez všemohoucího Boha.“

Spálila ho svým černým očima: „Nepokoušej mě, bestie.“

Lazar znovu vzhledl. Za Ivanem spatřil polovinu Její nahoty. Jako každá groteska, ani Ona neměla pupek. Jeho oči sklouzly po Jejím bledém břicho a klesly mezi Stehna. Lehce se otočila a nechala Lazara plně se ukázat. Hřích ho zahřál.

Žíly mu tím hořely. Usmála se.

„Nečistý služebníku, ve jménu Krista, našeho Pána, který tě svazuje, odejdi.“

Lucifael se zasmál a Ivanovi oponoval: „Sluha? Spoutaný? Slyš moudrost, bestie.

Já jsem svázal tvého Krista, soudil ho a zbičoval. Já jsem mu do něj zarazil hroty.“

ruce a nohy. Já jsem mu rozsekl bok, posmíval se mu a korunoval ho králem křehkými trny. Já jsem ho zkoušel i toho, kdo mě dosvědčil. Já jsem ho rozdrtil jako nešťastný

hmyz na stránky věčnosti a stvořil tak víru, kterou nyní tvrdíš, že přijímáš. Nejsem nevázaný služebník, drahý svatý muži. Dosvědč mě, jako to učinil Ježíš.

a jak to dělá Lazar.“

Ivan sledoval Její pohled; Lazar na Ní znovu zíral.

„Lazare!“ vynadala mu Ivana a ještě více mu zakryla výhled. Lazar sklonil hlavu a rukama si zakryl masku. Zvedla obličej ke stropu a naplnila místnost tisíci strašidelnými smíchy.

Pak promluvila: „Můj Eljo je mnohem větší muž než ty a přitom vůbec žádný muž není.“

„Přikazuji ti, ďáble, ve jménu nejsvětějšího Pána a Krista, opusť toto místo.“

„Proboha!“ křičel Ivan.

Změnila hlas – promluvila jako Ivan: „Nejsem o nic víc muž Boží než kámen v těchto zdech. Lazar je dílem mé uvězněné touhy – hříchu mých nevěrných a opuštěných beder.“

„Lazare, zakryj si uši!“ křičel Ivan přes svůj napodobený hlas. Lazar to udělal.

Pokračovala v jeho promluvě: „Připomíná mi to denně, beze slov. Lazar se topí v mé vlastní vině. Když ho vidím, vidím sebe. Vnucuji mu svou víru.“

jeho - ne pro něj, ale pro mě. Bude trpět bolestmi spravedlnosti, stejně jako by je měla trpět moje vina. Časem se Lazar úplně utopí, smyje mé hříchy a já budu očištěn."

„Dost! Ve jménu boha, jděte od nás pryč,“ zařval Ivan.

Lucifael vrátila svůj hlas tomu prvnímu: „Možná bys měla utopit ve své vlastní vině a nechat Lazara, aby se utopil ve své.“

Z mumiových štěrbin - zpoza každé mrtvoly - se do místnosti vvalila vlna krys.

Stovky z nich se vyhrnuly z děr, vroucí moře černých srstí. Z jejich mastných, nemocných vlasů se line zápach a vysává z místnosti dýchatelný vzduch. Svíčka zhasla a krypta zčernala. Lazarovy zornice se rozšířily a oddělily. vrstvy stínů, jen aby vtom zjistil, že se na něj jeho Matka usmívá s plachým úšklebkem, jejíž zářící černé oči jsou ještě černější než tma mezi nimi.

Krasy se vyrojily v houfech. Korálové oči, skřípající křečovitě zuby, jehlovité drápy a šlehající šedé ocasy pokrývaly každý centimetr podlahové plochy. Jejich špinavé drápy tikaly a přilepovaly se po podlaze jako cvakající nohy milionu štírů. Jejich skřehotání se slilo v jedno a oni se svíjeli v zuřivém chaosu. Hlodavci se hemžili v Ivanových sandálech. Šplhaly mu po vnitřku roucha. Drápaly ho a hlodaly. Ivan křičel a hrabal celé trsy. Zhroutil se na podlahu a černý oceán moru ho utopil a smyl mu maso.

V místnosti náhle nastalo ticho, Ivan se zmítal na prázdné podlaze. Žena stála nad ním a smála se. Iluze zmizela, ale bolest z potřhaného masa ho stále pohlcovala. Lazar se snažil Ivanovi pomoci z podlahy. Ivan se překulil na bok a zvracel. Lazar vstal a strhl si masku. Překročil Ivana a vzepřel se jí, syčíc, uši stažené dozadu a silné špičáky odhalené. Scvrkla čelo a krátce naklonila hlavu na úhel jako zmatený pes. Pak s vrčením vyskočila a dala Lazarovi facku, čímž ho poslala do jedné z mumiových štěrbin.

a do bezvědomí hromady.

Sehnula se a trhnutím mu zvedla hlavu za pěsti vlasů. Zašeptala Ivanovi do ucha hlas mnoha žen: „Věz, koho máš dosvědčit. Dbej na toto: Na poli, které je moje, kámen není tvůj, abys se nad ním divil; já nejsem tvá, abys se nad ním divil; Eljo není tvůj, abys se nad ním divil.“ A ten, kdo prochází kolem a vměšuje se do osudů, které mu nepatří, je podobný tomu, kdo chytá draka za ocas.“

Sklonila hlavu, vstala a pokračovala ve svém rouhání: „Vpravdě, dosvědč mi, že...“

udělal Ježíš. Jsem Lucifael, anděl andělů, vůdce legií a mám právo na to, co nikdy nemůžeš získat. Kdybys už nebyl můj, dokončil bych tě tady a „Teď. Neplet se do mých záležitostí, ty bestie.“ Ivan se zalapal po nohou a upadl do bezvědomí.

Otočila se a v hučení tisíce kobylek propadla skrz zeď. A nad smíšnicí se rozhostilo ticho – hrobové ticho, které se hodí do každé krypty.

~*~

Mnich Odino se šoural přes nádvoří s veškerou předstíranou nonšalancí, jakou dokázal sebrat, protože si v mnišské koleji ukryl zhruba pětidenní zásoby ukradených zásob. Vklouzl bočním vchodem budovy, kde se nacházel vstup do katakomb. Hlavní chodbou slyšel vojáky vstupovat předním vchodem.

Hlas kapitána Bournea chraplavě štěkal přes dupot pochodujících nohou a cinkání kovových brnění: „Všichni tři: ten vysoký, ten tlustý a panoš s maskou!“ Prohledejte každý tunel – každou kryptu! Pokud je zajmete, zavřete je v lázních a okamžitě mě informujte!

„Ano, kapitáne,“ odpověděl hlas.

„A teď do ubytovny. Vy muži pojdte se mnou.“

Odino se ponořil do stínů hlubokého oblouku, když se vojáci rozdělili. Jeden oddíl se táhl chodbou vedoucí do katakomb. Bourne se s ostatními otočil; pochodovali přímo k Odinovi. Odino se zarazil, vmáčkl se do rohu a zadržel dech. Na dosah ruky a skoro tak blízko, že by se daly spočítat vlasy, kolem něj procházel jeden voják za druhým a vycházel z budovy.

Odino se jim vytratil a vyklouzl bočním vchodem, oči všude kolem.

Cítil se nahý – jako zářící prase obklopené dvěma sty hladovými vlky. Vykradl se do noci a schoval se za řadu stálezelených keřů přímo přiléhajících k vnější zdi opatství, vykukující ze spleti větví na malé hlídky vojáků, které procházely nádvořím. Odino lapal po dechu, jeho dech se v chladném vzduchu tvořil jako mlha, se opřel o kameny zdi a sebral odvalu – a slabá kolena. Musel najít Ivana dříve, než ho kapitánovi muži stihnou najít; musel si nechat Lazarovu kapuci na hlavě, ale především musel popadnout dech jako tlustý muž. V pozoruhodném a dokonce střízlivém pomyšlení věděl, že je v menšině, bez krytí a rozhodně nemá čas dělat cokoli jiného než funění a supění, možná rychle se rozvíjející a totálně rozvinutá tragédie.

Téměř devět metrů pod Odinovými sandály a hluboko v katakombách se nacházely dveře do

Bastonská krypta byla vynucena. Tmou pronikala pochodeň. „Máme je! V tomhle,“ křičel pochodňář chodbou. Ivan ležící na podlaze se pohnul, když se s ním sbíhal dupot bot. Do krypty se nahrnuli vojáci. Dva strážní Ivana vytáhli nahoru.

„Kde je ten tlustý mnich – Odino?“ zeptal se ho jeden voják. Další objevil na podlaze Lazarovu masku a podal ji muži, který se Ivana vyslyšel. Za mrtvolou, zahalenou tmou, se upíraly tmavě modré oči.

„Kde je ten chlapec? Tohle je jeho maska, ano,“ zeptal se ho voják. Tiše jako myš v kryptě sklonil hlavu a přehodil si přes hlavu přebytečný hábit.

Několik mužů posvítilo pochodněmi na místnost a vidělo ji prázdnou, až na řady mumií zasazených do stěn. Ivan zahlédl za mumií kus čistého roucha – Lazarova roucha. Ten se trochu pohnul.

„Musel jsem upadnout. Krvácím? Vidíte?“ zeptal se jich Ivan a namířil jejich pochodně zpátky na sebe.

„Ne. Proč jsi v téhle hrobce?“

Ivan si protřel obličej a klopytal kolem vojáků ke dveřím. Sevřeli ho paže a zastavil ho.

„Přišel jsem se modlit – upadl jsem do tmy. Nemohl jsem najít cestu.“

„Co ta maska? Kde je ten chlapec?“

„Ach, má mnoho takových masek. Tahle je už vyčerpaná – z ní je jen hadr. Lazar je uvězněn.“

„Do svého pokoje. Prosím vás, musím se nadýchat čerstvého vzduchu,“ Ivan se přinutil ke dveřím. Muži naposledy zahlédl kryptu a neochotně ho následoval ven.

„Kde je chlapcova kajuta?“ zeptal se voják.

„Touhle chodbou zahrňte doprava a jeho pokoj bude první nalevo.“

„A kde je ten mnich – Odino?“

„Pokud si dobře vzpomínám, byl ve své cele, v ubytovně. Musím se podívat na Lazara.“ Ivan se odtáhl vojákům. Chytili ho pevněji.

„Mám rozkaz vás zatknout, mnichu. Máte jít se mnou.“

„Cože?! Zatčení?! A za co?“ zeptal se Ivan nevěřícně.

Voják oslovil ostatní: „Všichni pokračujte v prohledávání – chlapcovy kajuty.“

Otočil se k Ivanovi a řekl: „Odpustte mi, je mi to možná stejně těžké jako vám, mnichu. Jen plním rozkazy. Pojdte pokojně, pokud chcete.“ Ivan ochotně souhlasil.

Pro Lazara hlas odcházejícího vojáka utichl jako vzdálená ozvěna, zatímco on zůstal v krypta, zkamenělá pod stejně zkamenělým knězem – tělem bývalého

Opat Clairese Baston z bastonské krypty. Ostatky patřily knězi, který zapečetil Naramsina v tunelu Benion v naději, že navždy pohřbí jazyk a tajemství Gatestone. A nyní samotné tělo opata Bastona pomáhalo chránit Lazara před okamžitým odhalením, protože ležel důkladně ukrytý pod jeho ostatky.

1. října 1347

Vnitřní postřehy Lazara i Ivana byly podobné: „Byl to neobvyklý den.“

Bez uvítání v podobě předúsvitného zvonění ze zvonice při ranních nešporách, zvonění svolávání k jídlu v refektáři nebo výrazného cinkání při večerní meditaci a modlitbě v koleji – v opatství prostě neexistovalo žádné zdání míry ani rutiny, pokud jde o jeho věčný a posvátný rozvrh ora et labora. Pod smrtelně tichým katedrálním zvonem se zdálo, jako by se sám Čas v podivně rušných zdech opatství zcela zastavil. Lazar i Ivan byli uvězněni odděleně; Lazar se probouzel pod křehkou a neustále křupavou mrtvolou a Ivan byl uvězněn v hlídáných opatských lázních bez pohotovostní únikové cesty.

Během ubíhajícího dne oba slyšeli okolí opatství podobně – zatímco katakomby by normálně panoval klid, jejich zdi se nyní ozývaly unášenými hlasy vojáků, hádkami a dokonce i občasným smíchem. A zatímco nádvoří opatství by normálně bylo tiché od mnichů v vážné meditaci, Pozemek se hemžil hlučnými vojáky, duněním koní a cinkáním kovů.

V jejich pokračujícím utrpení však byl propastný rozdíl. Tam, kde Lazar ležel uvězněn pod mrtvým knězem, jeho vlhký dech zahříval minimální prostor na dusivou úroveň. Pot se valil pod jeho lepkavým rouchem, které zachycovalo teplo. Nová vlhkost pod starou mrtvolou vzkřísila s novou silou žluklý zápach rozkladu, který pak naplnil Lazarův těsný prostor jako hnilobný a rozlévající se, hmatatelný příkrov. A tam, kde Ivan stál uvězněn za ostražitými vojáky, málem zmrzl k smrti v otevřeném a chladném vzduchu kamenné lázně. Kráčel v kruzích kolem bazénu lázně, chráněný před chladem jen rouchem a sandály. Už necítil kdysi pulzující bolest v prstech na ruce a nohou – jako by jeho končetiny už neexistovaly.

Pro Lazara i Ivana se v jejich kolektivním utrpení vlekl Čas v průběhu zdánlivě ubohého a nekonečného dne. Nakonec se nad opatstvím snášel soumrak a vysoké stíny.

Zatímco dva vojáci stáli před hlavním vchodem do lázní, Ivan se znovu zamyslel nad hlubokými a úzkými okny: „Chlapec by se jimi snadno protáhl, ale ne...“

„Muž jeho postavy.“ Seděl na okraji kamenného jezírka a prohlížel si střežený vchod, jako to udělal už nesčetněkrát od té doby – stále neměl pohotovou únikovou cestu. Jeden z mužů vešel do lázní a minul ho. V zadním rohu budovy se zastavil u vyvýšeného pódia, odstrčil dřevěný kryt a ulevil si. Přes rameno se Ivana zeptal:

„Tak proč tě zatkli?“

Ivan sarkasticky odsekl: „Odmítl jsem vyslechnout doznání vašeho kapitána.“

Strážný se zasmál, vrátil blok na díru a vrátil se na své místo před dveřmi. Zamumlal něco druhému strážnému, který se krátce podíval zpět na Ivana a zasmál se.

„Pst!“ ozvalo se syčení z okna v zadní zdi. Úzkou díru zaplnila Odinova hlava.

Ivan se rozběhl k oknu: „Chvála Bohu. Odino, kde je Lazar?“

„Pořád jsme v katakombách, pokud vím. Stráže nás ještě nenašly.“

„Odino. Poslouchej mě. Přines spoustu rób – plné náruče.“

„Je ti zima?“

„Udělej to, Odino. Pospěš si.“

Odino zmizel a konečně se vrátil, protlačujíc změť látky oknem.

„Schovávám se za keři na západní zdi,“ zasyčel Odino.

„Dobrý! Jdi!“

Odino se vytratil.

Ivan jeden z rób napůl zastrčil do malého okénka a pak ho otevřel. róbu a zbytkem jí nacpal její dutinu, rukávy a kapuci. Rozvázal provazový pás a připevnil ho kolem figuríny. Opřel ji zády k strážce a on rázně zamířil do zadní části lázní, kde sundal dřevěný kryt z latríny a celou plošinu naklonil dozadu. Slezl dolů do špinavé hliněné díry a opatrně si plošinu přehodil přes otvor, přičemž dřevěný blok znovu umístil přes otvor.

O chvíli později uslyšel kroky a hlas druhého strážného, který se ptal provizorní figuríny: „Takže jste odmítl vyslechnout kapitánovu zpověď?“ Voják se zasmál.

Strážný zvedl dřevěný blok z latríny a Ivan se zaklonil a nahlédl dírou, zatímco se strážný připravoval. A taky to udělal – Ivan se zašklebil, když mu přední část roucha zchladla a zvlhla.

Voják pokračoval a ohlédl se přes rameno a zpět na figurínu: „Ani ďábel by se neodvážil—“

Proud se zastavil. Strážný uskočil.

„Ano! Je pryč! Mnich je pryč!“

První strážný příběh. Druhý ukázal na župan v okně: „Utekl !“

„Je moc malý! Někde se schoval!“

Prohledali lázně a roztrhali je na kusy, když promluvil druhý: „Říkám vám, že utekl! Kapitán už teď chce vidět, jak se valí hlavy, zatímco ti dva jsou stále na svobodě! Ztrácíme tu čas!“ Společně proběhli dveřmi a obešli budovu. Ivan odhodil dřevěnou latrínu, vylezl z díry a utekl.

Ivan brzy našel Odina, jak mu mává do křoví. Odino ho pozdravil s kyselým výrazem. „Co jsi provedl?“ Zakryl si nos a ústa dlaní. „Měl jsi nějakou nehodu?“ „Mnoho z nich už je – na to ještě není čas, Odino.“

Jejich dech se zamlžoval v chladném soumrákném vzduchu. Odino se od Ivana odtáhl, tvář scvrknutou přetrvávajícím zápachem.

„Co víš, Odino? Řekni všechno.“

„Došlo mi, že kardinál má v úmyslu otevřít Vstupní kámen. Právě je v katedrále s...“ Clodius, Greville a Grate. Nařídil, aby mniši a panoši byli zapečetěni v koleji, a kapitán zdvojnásobil strážu u všech vchodů.“

„Lazar tu nemůže být, když se o to pokusí – je to vážně nebezpečné? Musíme ho dostat.“

„Před večerem pryč z opatství. Připojte se k našemu odjezdu?“

"Opravdu!"

„Pak dnes večer odjíždíme do Horských úst. Jídlo a voda – zajistil jsi je?“

„Ivane, zásoby mám v cele, ale přesto se nedostanu přes strážu.“

„Tak pojedeme bez zásob,“ prohlásil Ivan a vzhlédl ke hvězdám. „Hned si pro Lazara přivedu.“

„Sám by katakomby neopustil,“ nadhodil Odino. „Možná studnu ? Schoval by se...“

„Je v Bastonově kryptě. Zůstaňte tady.“ Ivan ho prošoural, prošel křovím a vrhl se k bočnímu vchodu do budovy, v níž se nacházely katakomby.
vjezd.

Odino pak uslyšel z druhé strany budovy rozzlobený výkřik a vykoukl hustým křovím, aby pozoroval rozruch. Kapitán Bourne a mnoho strážů s pochodněmi pálili za rohem. Bourne ukazoval všude, dával rozkazy a křičel: „Uzavřete budovu! Vy čtyři, zdvojeně tamhle – chci stanoviště zády k sobě! Všichni, rozstavte svá stanoviště na druhé straně! Vy šest zůstaňte tady! Zajistěte všechny dveře a okna! Zbytek pojďte se mnou! Pohněte se!“

Pak kapitán, stále křičíc, ale teď spíš pro sebe, dodal: „Dovolili jsme mu utéct!“ „Nešikovní parchanti!“ Dav vojáků vtrhl do hlavního vchodu budovy, zatímco jiní zajišťovali boční vchod, kudy Ivan teprve nedávno vstoupil sám.

Odino opřel hlavu o zeď, zavřel oči, zatnul zuby a udeřil pěstí do kamenů – dokonalá tragédie.

Ivan sprintoval hlavní chodbou a volal na Lazara. Téměř okamžitě Lazar zabočil za roh tunelu, který vedl do Bastonské krypty. Objali se v otevřené náruči.

Ivan ho odtrhl a zatřásl s ním za ramena. „Poslouchej mě, Lazare! Udělej, co ti říkám!“
Rozumíte?”

„Ano, otče.“

„Odcházíme hned! Nezastavuj se a nemluv! Pospěš si a drž se mě!”

Ivan ho pustil, otočil se a běžel zpátky tunelem, Lazar ho těsně sledoval jako hrbatý duch. Zahnuli za roh ke schodišťové chodbě a náhle se zastavili.

Před nimi sestupoval po schodech kapitán Bourne s davem vojáků v těsném závěsu.

„Dost. Honička skončila, knězi.“

Ivan se postavil před Lazara. Bylo to beznadějně.

Poklesl. „Odejeme v pokoji.“ Ivan se přinutil k úsměvu, uklonil se a sepjal ruce jako dobrý mnich.

„To jistě uděláš. A kde je ten tlustý?”

„Mnich Odino?”

„Stejně.“

„Nevím, kde se nachází.“

Bourne se naklonil Ivanovi do tváře. „Měl bych teď být s vaším opatem, ale já se teď honím za dvěma neschopnými mnichy a hrbatým panošem po opatství. Přišel jste mě otravovat. A teď, když už jsou všichni kněží v koleji – všichni jsou na účtu kromě toho tlustého, a protože vím, že před vaším zatčením v lázních nebyly žádné kněžské roucho,” Zeptám se vás ještě jednou. Kde je? Očekávám odpověď.“

„Jak jsem vám říkal, nevím, kde—“

Bourne se odvrátil, prudce se otočil a vrazil Ivanovi pěstí do čelisti. Lazarus zasyčel.

„Lazare!” zastavil ho Ivan. Ivan se vrhl vpřed a všechny rozptýlil odpovědí sevřenou pěstí na kapitánovu čelist. Strážce Ivana zadržely, zatímco Bourne se snažil uklidnit.

„Á, kněz s ohněm v sobě,“ Bourne si setřel krev ze zkřiveného rtu. Nařídil svým mužům: „Odsuňte ho stranou. Ten chlapec zní spíš jako zvíře.“

Stráže odstrčily vzpírajícího se Ivana. Lazarus odskočil; prázdné oční díry zíraly na Bournea.

„Říkal jsem, že půjdeme v klidu,“ vyprskl Ivan, „Jen tomu chlapci neubližujte! Je nemocný!“ Několik strážných ustoupilo. Kapitán však stál pevně a zamumlal: „Chci vidět jeho tvář.“ Přikázal nejbližšímu strážnému: „Ty. Sundej si masku.“

„Ne! Nesmíš,“ křičel Ivan a vzpamatovával se.

Voják popadl Lazarovu kapuci a strhl ji. Zděšení vojáci se rozprostřeli řinčení tasených zbraní.

„Syčení!“ plivl Lazarus na ustupujícího Bournea; modré oči doširoka otevřené, divoké černé vlasy, dlouhé uši přitisknuté k zemi a hrozné tesáky.

„Dábelský kluk!“ zvolal jeden. Ostatní mumlali s úžasem.

„Ne!“ Ivan se vymanil a praštil nejbližšího strážného o zeď. Několik strážných se na něj vrhlo a on jimi zmítal jako šílený obr. V místnosti se rozhostil chaos, když se Bourne vrhl na Ivana a vrazil mu pod žebra dýku s bílou rukojetí. Ivan se zamračil a zapotácel se dozadu. Nahlas zalapal po dechu: „Utíkej, Lazare!“

Lazar byl svědkem nože, krve a něčeho jiného – v Ivanových očích strašlivé věci.

„Písk!“ Lazarův jestřábí řev prořízl vzduch. Ohlušení vojáci ohromeně stáli. Ivan se zhroutil k podlaze a zasténal: „Honem, chlapče! Hned!“ Vchod do katakomb byl důkladně uzavřen, Lazar se otočil a letěl hlavní chodbou a hluboko do tunelů jako zapálený přízrak.

Vojáci se prudce zastavili, sklonili zbraně, vyměňovali si ohromené pohledy a zírali na Ivana a Bournea. Ivan k Bourneovi zasténal: „Nechce ti ublížit. Jeho srdce je s Bohem. Prosím vás, nechte ho jít.“ Pak zavrtěl hlavou, povzdechl si a ospalým, prázdným pohledem se zadíval do prázdna, kromě praskliny ve zdi.

V nastalém tichu Bourne zvedl zrak a zahlédl své muže, jak si prohlížejí dýku v jeho ruce, jejíž čepel byla potřísněná knězovou krví. Náhle ji otřel dočista, zasunul do pochvy a zastavil ticho. „Jdeme dál.“ Otočil se a vykročil po schodech nahoru. Jeho muži ustupovali jako dělíci se mrtvé moře. Zastavil se a oslovil je: „Zatkněte ho; žádné meče ani čepele; chci toho dábelského chlapce – nezraněného.“ Jeho muži stáli kolem něj, nehybní jako sochy.

"Ted!"

Jeho seržant odpověděl: „Slyšeli jste kapitána! Pohněte se! Katakomby.“ Vozáci vytáhli meče a nahrnuli se za ním. Ozvěna seržantových rozkazů slábala tunelem: „Vy tři tamhle! Zkontrolujte ty dveře! Vy dva tam dovnitř! Prohledejte každou škvíru a štěrbinu!“

Na schodišti si Bourne pro sebe a své muže zamumlal: „Žádný řádný kněz nechrání zvíře.“ Zavolal jich šest: „Vy muži, pojďte se mnou. Věřím, že jste připravili mé vojáky na nádvoří.“

Na to jeden z nich potvrdil: „Ano, kapitáne. Sto největších mužů – čeká na rozkaz.“

Bourne se ohlédl přes rameno na Ivanovy ostatky, přimhouřil oči a vyběhl po schodech nahoru.

"Ať už s tím máme hotovo."

[Konec kapitoly 6]

Toto literární dílo vzniklo

výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~